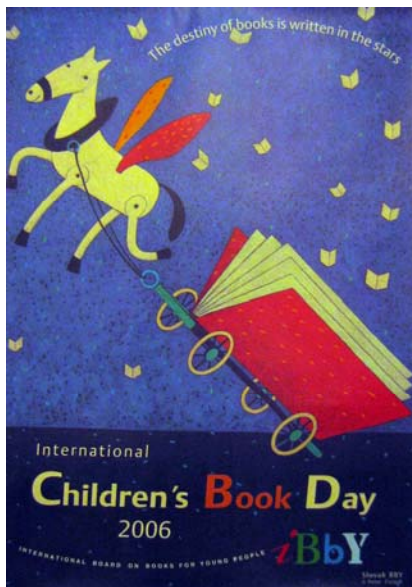

Mednarodni knjižni sejem otroških knjig v Bologni

Tudi v letošnjem letu je v Bologni od 27. do 30. marca mednarodni knjižni sejem otroške literature. Na njem se predstavljajo založbe iz celega sveta, ki izdajajo literaturo za otroke.

V vitrini pred šolsko knjižnico si lahko pogledate utrinke s sejma (kataloge založb).

2. aprila praznujemo svetovni dan mladinskih knjig. Vsako leto pisatelji, pesniki, ustvarjalci napišejo posebno poslanico za otroke.

Poslanica ob mednarodnem dnevu mladinskih knjig 2006

IBBY, Mednarodna zveza za mladinsko književnost, ki je 1967 proglasila 2. april, rojstni dan danskega pravljicarja Hansa Christiana Andersena, za mednarodni dan knjig za otroke, je za letošnjo pokroviteljico tega dne izbrala slovaško sekcijo. Slovaška poslanica, katere avtor je Ján Uličiansky, bo s plakatom, katerega avtor je Peter Čisárik, obkrožila svet.

Usoda knjig je zapisana v zvezdah

Odrasli pogosto sprašujejo, kaj bi se zgodilo s knjigami, če bi jih otroci nehali brati. Morda bi jim morali odgovoriti takole:
'Naložili bi jih na velikanske vesoljske ladje in jih poslali med zvezde!'

Uf!

Knjige so res kot zvezde na nočnem nebu. Toliko jih je, da jih ne moremo prešteti in pogosto so tako daleč od nas, da si ne drznemo seči po njih. A predstavljajte si, kako temno bi bilo, če bi nekega dne vse knjige, ti kometi vesolja naših misli, ugasnile in prenehale oddajati tisto brezmejno moč človeškega znanja in domišljije ...

Ojej!

Pravite, da otroci takšne znanstvene fantastike ne razumejo? Prav, pa se vrnimo na Zemljo in mi dovolite, da priključim v spomin knjige svojega otroštva. Nanje se tako ali tako spomnim, vsakič ko uzrem na nebu Veliki voz, saj so se prve knjige pripeljale k meni prav na vozu ... No, ne ravno k meni; najprej so se pripeljale k mami. Bilo je med vojno.

Nekega dne je stala ob cesti in mimo nje je pridrdral voz, zvrhoma naložen s knjigami, vlekla pa ga je cela vrsta konj. Voznik je mami povedal, da so knjige iz mestne knjižnice in jih pelje nekam na varno, sicer bi jih uničili.

Takrat je bila mama še punčka, brala pa je tako rada, da so ji oči ob pogledu na množico knjig zažarele kot zvezde. Do tistega dne je videla na vozovih zgolj travo, slamo ali pa gnoj. Zanj je bil voz, poln knjig, kot iz pravljice. Tako je le stežka zbrala pogum in vprašala:

'Bi lahko dali kakšno knjigo meni? Toliko jih imate, prosim, samo eno!'

Možak se ji je nasmehnil, ji prikimal, skočil z voza, odprl stranico in rekel:

'Vzameš jih lahko toliko, kolikor jih bo obležalo na poti!'

Knjige so glasno padale na prašno cesto, tisti čudni voz pa je kmalu izginil za ovinkom. Mama je pobrala knjige in srce ji je od razburjenja divje bilo. Ko je z njih spihala prah, je med njimi čisto po naključju našla zbrana dela Hansa Christiana Andersena. V petih zvezkih različnih barv ni bilo niti ene ilustracije, toda mami so vseeno na čudežen način razsvetlili tiste noči, ki se jih je tako bala. Med tisto vojno je namreč izgubila svojo mamo. Ko pa je ob večerih brala pravljice, ji je bila vsaka kot žarek upanja in s tiho podobo v srcu, naslikano s priprtimi vekami, je lahko mirno zaspala, vsaj za nekaj časa ...

Leta so minevala in vse tiste knjige so postale moje: z mano gredo po vseh prašnih poteh mojega življenja ... Se sprašujete, o kakšnem prahu govorim?

Ah!

Morda o zvezdnem prahu, ki leže na naše oči, kadar v temni noči sede beremo. Če dejansko beremo knjigo. Kajti kot knjiga nam je lahko marsikaj: človeški obraz, gube na dlaneh ali pa zvezde ...

Zvezde so knjige nočnega neba in kot takšne razsvetlujejo temo.

Kadar se sprašujem, ali je vredno napisati še eno, se zazrem v nebo in si prigovarjam, da je brez meja ter da je na njem vendarle dovolj prostora še za eno malo zvezdico.